

Fat mod min ven, de bider ikke:

Hvorfor er danskerne så bange for at lukke fremmede ind i deres venskabskreds?

(En kronik i talesprog, der stiller en masse spørgsmål.

Af Fif Beck, Fif Beck, Baunevej 262, 2630 Taastrup. Dog indædt fynbo!)

Har du talt med din indvandrer i dag? De er her overalt. I gadebilledet, på arbejdspladsen i fjernsynet og sågar nogen gange på villavejen. Og de taler tyrkisk, arabisk, engelsk, tysk og mange andre eksotiske sprog. Og en del af dem taler faktisk også dansk. Men har vi noget med dem at gøre ud over et høfligt goddag?

Og hvorfor i grunden ikke?

Vi er jo ikke noget selvtilstrækkeligt folkefærd, eller er vi? Hvor kommer vores berøringsangst fra? Er det vores nederlag ved Dybbøl i 1864, der har fået os til at forstumme overfor andre? Hvad skal der til, for at vi tør lukke andre mennesker ind i vores omgangskreds end dem, vi har kendt siden ruder konger var knægt? Eller vi selv gik i lilla ble eller gulerodsbukser. For gælder dette også vore egne landsmænd, som vi endnu ikke kender? Gør det?

Det er ikke nemt at få nye venner, når man har rundet de 35-40. Så er vi alle ligesom satte og orker knapt at lukke nye ind og tage stilling til dem. Hvor slemt må det så ikke være at komme fra

et andet land for at gøre karriere her og prøve at slå sig ned? På arbejdspladsen går det fint nok. Vi taler venligt og "hyggeligt" med vore kolleger, der er kommet fra udlandet. Vi kan sågar finde på at spørge lidt nærmere ind til dem. Undersøgelser viser, at det faktisk er en berigelse for virksomheden med denne mangfoldighed. Lektor Jakob Lauring fra Institut for Ledelse på Handelshøjskolen, Aarhus Universitet og professor Jan Selmer står bag en undersøgelse, der viser, at når ansatte på landets universiteter taler forskellige sprog og har forskellig kulturel baggrund, stiger både tilfredshed og effektivitet. Det samme gælder også på private arbejdspladser.

Men inviterer vi nye kolleger hjem til os privat? Nej, vi gør ikke, og hvor er det synd for de mennesker, at de nu kan gå hjem og kukkelure for dem selv, indtil de atter skal på arbejde.

Argumentet om, at man så bare kan søge ind i en forening, holder desværre heller ikke, da det faktisk viser sig at være nytteløst, hvis det er nye venner, man som expat har brug for. Bevares, man kan sagtens gå ud og drikke en øl sammen efter kampen. Men du bliver ikke lukket ind i danskernes private hjem! Det gør du bare ikke.

Det er jo temmelig kedeligt, at vi gerne vil tiltrække udenlandsk kvalificeret arbejdskraft, men ikke vil gøre en tøddel for, at de skulle få lyst til at blive hængende her. Og det er såmænd ikke fra officiel side, jeg her mener. Næh du. Det er dig og mig, der skal se at oppe os. Hvad er det værste, der kan ske, ved at invitere en indisk overlæge hjem på middag? Eller hvis den tanke er for angstprovokerende, så bare en engelsk ingeniør?

Vores angst for det ukendte er enorm. ”Tænk, hvis vi nu ikke havde noget at tale om, tænk hvis han/hun nu spiser noget mærkeligt mad, tænk hvis han/hun nu gebærder sig på en anden måde end mig, eller alle de andre, jeg sammenligner mig med, så vil jeg føle mig forlegen og pinlig berørt.”

Prøv nu at høre her, det er jo ikke så svært. Det ved du jo også godt.

I Danmark er man ofte meget konfliktsky. ”Uh, jeg tør ikke sætte mig ved siden af andre i bussen eller toget, for sæt nu vedkommende begyndte at tale til mig? Så skulle jeg kravle ud af min egen skal og forholde mig til et andet menneske, og jeg kunne risikere at blive forpligtet til en længere samtale med alt, hvad det indebærer af engagement. Og hvad nu, hvis vi ikke var enige? Hvordan skulle jeg så komme ud af samtalen igen? Og på en pæn måde? Og ..., nej det er alt for besværligt. Jeg bliver herinde i min trygge lukkede skal og taler kun med dem, jeg er enige med, og som jeg har kendt, siden jeg var ganske ung.”

Sådan kan vi så let som ingenting gå i mental tomgang.

På restauranten er det naturligvis utænkeligt, at man sætter sig ved et bord, hvor der sidder andre. Det kan der være gode grunde til. Men pointen er, at vores privatsfære er stor, og vi ønsker den ikke brudt, og vi respekterer andres ditto. Problemet er bare, at vi isolerer os og isolerer andre også.

Hvor meget tænker du på, hvordan dine enlige kolleger har det, når du er kommet hjem og sidder i familiens skød og jeres egen lille verden?

Nye venskaber forpligter jo. Så skal man til atja, til at hvad?? Og hvad så?? Måske kunne det i virkeligheden

berige vores liv med nye venskaber livet igennem. Vi er jo ikke de samme i morgen, som vi var i går. Vi er forhåbentlig under evig udvikling, og derfor er der ikke noget i vejen for, at man ind i mellem optager nye i bekendtskabskredsen. Eller måske lige frem har flere bekendtskabskredse, som hver især og til sammen bidrager til, at man er, den man er, hvor man er.

Mine rungende spørgsmål er mange, som du ser. Mit rungende svar er enkelt: Let måsen og inviter nogle nye mennesker inden for i dit liv. Det er ikke farligt!